

"মৰমৰ সন্তানসকল – প্ৰত্যেকৰে নাড়ীৰ স্পন্দন (স্থিতি) লক্ষ্য কৰি 'অল্ফ' (পৰমপিতা)ৰ প্ৰতি তেওঁৰ নিশ্চয় জগাই তুলিবা তাৰ পাছত আগবাঢ়িবা, 'অল্ফ'ৰ প্ৰতি নিশ্চয় অবিহনে জ্ঞান দিয়াতো টাইম ৱেষ্ট (সময় নষ্ট) কৰা হয়"

প্ৰশ্ন: কোনটো এটা মুখ্য পুৰুষাৰ্থই স্ব'লাৰশ্বিপ (জলপানি, বৃত্তি) লোৱাৰ অধিকাৰী কৰি তোলে?

উত্তৰ: অন্তৰ্মুখী হোৱাৰ। তোমালোক বহুত অন্তৰ্মুখী হৈ থাকিব লাগে। পিতাতো হৈছে কল্যাণকাৰী। কল্যাণৰ কাৰণেই ৰায় দিয়ে। যিসকল অন্তৰ্মুখী যোগী সন্তান তেওঁলোক কেতিয়াও দেহ-অভিমানত আহি নাৰাজ (অসন্তুষ্ট) নহয় বা কাজিয়া নকৰে। তেওঁলোকৰ আচৰণ বহুত ৰয়েল (মাৰ্জিত) মৰ্যাদাপূৰ্ণ হয়। বহুত কমকৈ কথা কয়, যন্তু সেৱাৰ প্ৰতি ৰুচি ৰাখে। তেওঁলোকে অতিপাত জ্ঞানৰ কথা কৈ নাথাকে (পণ্ডিতালি নেদেখুৱায়), স্মৃতিত থাকি সেৱা কৰে।

ওঁম শান্তি। প্ৰায়ে দেখা যায় প্ৰদৰ্শনী সেৱাৰ খবৰো আহে, এইটো দেখা যায় যে পিতাৰ পৰিচয়ৰ যিটো মূল কথা সেইটো কথাত সম্পূৰ্ণ নিশ্চয় কৰাব নোৱাৰিলে বাকী যি কিছু বুজাই থকা হয়, সেয়া কাৰো বুদ্ধিত ধাৰণ হোৱাতো কঠিন। যদিও ভাল ভাল বুলি কয় কিন্তু পিতাৰ পৰিচয় নাই। প্ৰথমেতো পিতাৰ পৰিচয় পাব লাগে। পিতাৰ মহাবাক্য হৈছে - মোক স্মৰণ কৰা, ময়েই পতিত-পাৱন হওঁ। মোক স্মৰণ কৰিলে তোমালোক পতিতৰ পৰা পাৱন হৈ যাব। এইটো হৈছে মুখ্য কথা। ভগৱান এজন, তেঁৱেই পতিত-পাৱন হয়। জ্ঞানৰ সাগৰ, সুখৰ সাগৰ। তেঁৱেই আটাইতকৈ উচ্চ। এইটো নিশ্চয় হৈ গ'লে তেতিয়া ভক্তি মাৰ্গৰ যি শাস্ত্ৰ, বেদ অথবা গীতা, ভাগৱত আছে, সকলোবোৰ থগুন হৈ যাব। ভগৱানেতো নিজেই কয়, এইবোৰ মই শুনোৱা নাই। মোৰ জ্ঞান শাস্ত্ৰত নাই। সেয়া হৈছে ভক্তি মাৰ্গৰ জ্ঞান। মইতো জ্ঞান দি সংগতি কৰি গুচি যাওঁ। পাছত এই জ্ঞান প্ৰায় লোপ হৈ যায়। জ্ঞানৰ প্ৰালব্ধ সম্পূৰ্ণ হোৱাৰ পাছত আকৌ ভক্তি মাৰ্গ আৰম্ভ হয়। যেতিয়া পিতাৰ প্ৰতি নিশ্চয় হ'ব তেতিয়া বুজি পাব, ভগৱানুবাচ (ভগৱানৰ বাণী) - এইবোৰ ভক্তি মাৰ্গৰ শাস্ত্ৰ। জ্ঞান আৰু ভক্তি আধা আধা চলে। ভগৱান যেতিয়া আহে তেতিয়া নিজৰ পৰিচয় দিয়ে - মই কওঁ 5 হাজাৰ বছৰৰ কল্প, মইতো ব্ৰহ্মাৰ মুখেৰে বুজাই আছোঁ। গতিকে প্ৰথম মুখ্য কথা বুদ্ধিত ধাৰণ কৰিব লাগে যে ভগৱান কোন হয়? এইটো কথা যেতিয়ালৈকে বুদ্ধিত ধাৰণ নহয় তেতিয়ালৈকে অন্য কিবা বুজালেও কোনো প্ৰভাৱ নপৰিব। গোটেই পৰিশ্ৰম এইটো কথাতো হয়। পিতা আহেই কবৰৰ পৰা জগাবলৈ। শাস্ত্ৰ আদি পঢ়িলেতো জাগি নুঠিব। পৰম আত্মা হৈছে জ্যোতি স্বৰূপ গতিকে তেওঁৰ সন্তানসকলো জ্যোতি স্বৰূপ হয়। কিন্তু তোমালোক সন্তানসকলৰ আত্মা পতিত হৈ গৈছে, যাৰ কাৰণে জ্যোতি নুমাই গ'ল। তমোপ্ৰধান হৈ গ'ল। পোন-প্ৰথমে পিতাৰ পৰিচয় নিদিলে বাকী যি পৰিশ্ৰম কৰা হয়, অপিনিয়ন (মতামত) আদি লিখোৱা হয় সেয়া একো কামৰ হৈ নাথাকে সেইকাৰণে চাৰ্চিচ (সেৱা) হৈ নুঠে। নিশ্চয় হ'লে তেতিয়া বুজিব যে যথায়থ ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা জ্ঞান দি আছে। মনুষ্যই ব্ৰহ্মাক দেখি কিমান বিবুদ্ধিত পৰে কিয়নো পিতাৰ পৰিচয় নাই। তোমালোক সকলোৱে জানা যে ভক্তি মাৰ্গ এতিয়া পাছ (অতিবাহিত) হৈ গ'ল। কলিয়ুগত হৈছে ভক্তি মাৰ্গ আৰু সংগমত হৈছে জ্ঞান মাৰ্গ। আমি এতিয়া সংগমযুগী। ৰাজযোগ শিকি আছোঁ। নতুন সৃষ্টিৰ কাৰণে দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰোঁ। যিসকল সংগমযুগত নাই তেওঁলোক দিনে-প্ৰতিদিনে তমোপ্ৰধান হৈয়েই গৈ থাকে। সেইফালে তমোপ্ৰধানতা বাঢ়ি যায়, এইফালে তোমালোকৰ সংগমযুগ সম্পূৰ্ণ হৈ গৈ আছে। এইবোৰ বুজিবলগীয়া কথা নহয় জানো। বুজাওঁতাসকলো ক্ৰমানুসৰি হয়। বাবাই নিতৌ পুৰুষাৰ্থ কৰায়। নিশ্চয় বুদ্ধি বিজয়ন্তী (যিসকলৰ বুদ্ধিত নিশ্চয় আছে তেওঁলোক বিজয়ী হয়)। সন্তানসকলৰ অদৰকাৰী কথা কৈ থকাৰ অভ্যাস বহুত আছে। পিতাক স্মৰণ নকৰেই। স্মৰণ কৰাটো বৰ কঠিন। পিতাক স্মৰণ কৰিবলৈ এৰি নিজৰে কথা শুনাই থাকে। পিতাৰ প্ৰতি নিশ্চয় নোহোৱালৈকে অন্য চিত্ৰৰ ফালে আগবাঢ়িবই নালাগে। নিশ্চয় নহ'লে একোৱে নুবুজিব। 'অল্ফ' (পৰমপিতা)ৰ প্ৰতি নিশ্চয় অবিহনে বাকী 'বে' (বাদশ্বাহী) বা অন্য কথাৰ ফালে যোৱা মানে টাইম ৱেষ্ট (সময় নষ্ট) কৰা। কাৰো নাড়ীৰ স্পন্দন (মানসিক স্থিতি) নাজানে, অপেনিং (উদঘাটন) কৰিবলৈ অহাসকলকো প্ৰথমে পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে। এওঁ হৈছে সকলোতকৈ উচ্চ পিতা, জ্ঞানৰ সাগৰ। পিতাই এই জ্ঞান এতিয়াহে দিয়ে। সত্যযুগত এই জ্ঞানৰ দৰকাৰেই নাথাকে। পাছত ভক্তি আৰম্ভ হয়। পিতাই কয় - যেতিয়া দুৰ্গতি অৰ্থাৎ মোৰ নিন্দা সম্পূৰ্ণ হোৱাৰ সময় হয় তেতিয়া মই আহোঁ। আধাকল্প তেওঁলোকে নিন্দা কৰিবই লাগিব, যাৰেই পূজা কৰে, তেওঁলোকৰ অকুপেশ্বন (কৰ্তব্য, বৃত্তি)ৰ বিষয়ে নাজানে। তোমালোক সন্তানসকলে বহি বুজোৱা কিন্তু নিজেই বাবাৰ লগত যোগযুক্ত হৈ নাথাকিলে তেন্তে আনক কি বুজাব পাৰিব। যদিও 'শিৱবাবা' বুলি কয় কিন্তু যোগযুক্ত হৈ একেবাৰে নাথাকে

সেয়েহে বিকৰ্মও বিনাশ নহয়, ধাৰণা নহয়। মুখ্য কথা হৈছে এজন পিতাক স্মৰণ কৰা।

যিসকল সন্তান স্তানীৰ লগতে যোগী নহয়, তেওঁলোকৰ দেহ-অভিমানৰ অংশ নিশ্চয় থাকিব। যোগযুক্ত স্থিতি অবিহনে বুজোৱাতো কোনো কামৰ নহয়। আকৌ দেহ-অভিমানত আহি কাৰোবাক নহয় কাৰোবাক অশান্ত (বিৰক্ত) কৰি থাকিব। সন্তানসকলে ভাষণ ভালকৈ দিলে তেতিয়া ভাবে মই স্তানী আত্মা হওঁ। পিতাই কয় - স্তানী আত্মাতো হোৱা কিন্তু যোগ কম, যোগৰ পুৰুষাৰ্থ বহুত কম। পিতাই কিমান বুজায় - চাৰ্ট (খতিয়নৰ তালিকা) ৰাখা। মুখ্য হয়েই যোগৰ কথা। সন্তানসকলৰ স্তান বুজোৱাৰ চখ (আগ্ৰহ)তো আছে কিন্তু যোগ নাই। সেয়েহে যোগ অবিহনে বিকৰ্ম বিনাশ নহ'ব তেতিয়া কি পদ পাবা! যোগততো বহুত সন্তান ফেইল (অকৃতকাৰ্য) হয়। এনেকৈ ভাবি লয় যে মই 100 শতাংশই যোগযুক্ত হওঁ। কিন্তু বাবাই কয় - 2 শতাংশহে। বাবাই (ব্ৰহ্মাবাবাই) নিজেই কয় ভোজন খোৱাৰ সময়ত স্মৃতিত থাকোঁ, আকৌ পাহৰি যাওঁ। স্নান কৰোঁতেও বাবাক স্মৰণ কৰোঁ। যদিও তেওঁৰ সন্তান হওঁ তথাপিও স্মৃতি পাহৰি যাওঁ। তোমালোকে ভাবা যে এওঁ (ব্ৰহ্মাবাবা) নাম্বাৰ বানত (এক নাম্বৰত) যাব, নিশ্চয় স্তান আৰু যোগ ঠিক হ'ব। তথাপি বাবাই কয় যোগত বহুত পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। ট্ৰায়েল (পৰীক্ষা) কৰি চোৱা তাৰ পাছত অনুভৱ শুনাবা। ধৰি লোৱা দৰ্জীয়ে কাপোৰ চিলাই কৰে তেতিয়া লক্ষ্য কৰিব লাগে যে বাবাৰ স্মৃতিত থাকোঁনে। অতি মিঠা (মৰমৰ) প্ৰেমিক। তেওঁক যিমান স্মৰণ কৰিবা তেতিয়া আমাৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব, আমি সত্যপ্ৰধান হৈ যাম। নিজক চাব লাগে যে মই কিমান সময় স্মৃতিত থাকোঁ। বাবাক ৰিজাল্ট (ফলাফল) শুনাৰ লাগে। স্মৃতিত থাকিলেহে কল্যাণ হ'ব। বাকী বেছিকৈ বুজাই থাকিলে কল্যাণ নহয়। একোৱে বুজি নাপায়। 'অল্ফ'ৰ অবিহনে কাম কেনেকৈ চলিব? এজন 'অল্ফ'ক চিনি নাপালে বাকী সকলো বিন্দু (শূন্য), বিন্দুয়ে হৈ যায়। 'অল্ফ'ৰ লগত বিন্দু দিলে লাভ হয়। যোগযুক্ত হৈ নাথাকিলে গোটেই দিন টাইম ৱেষ্ট (সময় নষ্ট) কৰি থাকে। পিতাৰতো দয়া ওপজে, এওঁ কি পদ পাব। ভাগ্যত নাথাকিলে তেন্তে পিতায়ো কি কৰিব। পিতাইতো বাৰে বাৰে বুজাই থাকে - দৈৱীগুণ ভালকৈ ধাৰণ কৰিবা, পিতাৰ স্মৃতিত থাকিবা। স্মৃতিত থকাতো অত্যন্ত জৰুৰী। স্মৃতিৰে ল'ভ (মৰম) জাগি উঠিব তেতিয়াহে শ্ৰীমতত চলিব পাৰিবা। প্ৰজাতো অনেক হ'ব। তোমালোক ইয়ালৈ আহিছাই - এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হ'বলৈ, এই ক্ষেত্ৰত পৰিশ্ৰম আছে। যদিও স্বৰ্গলৈ যাব কিন্তু শাস্তি থাই শেষৰ ফালে আহি কম পদ পাব। বাবাইতো সকলো সন্তানক জানে নহয় জানো। যিসকল সন্তান যোগত অপৰিপক্ক সেইসকল দেহ-অভিমানত আহি নাৰাজ (অসন্তুষ্ট) হৈ থাকিব আৰু কাজিয়া-পেচাল কৰি থাকিব। যিসকল পৰিপক্ক যোগী তেওঁলোকৰ চলন বহুত ৰয়েল (মাৰ্জিত) মৰ্যাদাপূৰ্ণ হ'ব, বহুত কমকৈ কথা ক'ব। যন্তু সেৱাতো ৰুচি থাকিব। যন্তু সেৱাত অস্থি দিবলৈও প্ৰস্তুত। এনেকুৱা কোনোবা আছেও। কিন্তু বাবাই কয় - স্মৃতিত বেছিকৈ থাকিলেহে পিতাৰ প্ৰতি ল'ভ (মৰম) জাগি উঠিব আৰু আনন্দিত হৈ থাকিবা।

পিতাই কয় - মই ভাৰত খণ্ডততে আহোঁ। মই আহি ভাৰতকে উদ্ধ কৰি তোলাঁ। সত্যযুগত তোমালোক বিশ্বৰ মালিক আছিল, সংগতিত আছিল আকৌ দুৰ্গতি কোনে কৰিলে? (ৰাৱণে) কেতিয়া পৰা আৰম্ভ হ'ল? (দ্বাপৰৰ পৰা) আধাকল্পৰ কাৰণে সংগতি এক চেকেণ্ডত পোৱা, 21 জন্মৰ উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰি লোৱা। গতিকে যেতিয়া কোনো গণ্যমান্য ব্যক্তি আহে তেতিয়া পোন-প্ৰথমে তেওঁক পিতাৰ পৰিচয় দিবা। পিতাই কয় - সন্তানসকল, এই স্তানেৰেই তোমালোকৰ সংগতি হ'ব। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে চেকেণ্ডৰ পাছত চেকেণ্ড এই ড্ৰামা চলি আছে। এইটো কথা বুদ্ধিত থাকিলেও তোমালোক ভাল দৰে স্থিৰ হৈ থাকিবা। ইয়াত বহি থাকিলেও বুদ্ধিত এইটো থাকিব লাগে যে সৃষ্টি চক্ৰ ওকণিৰ দৰে (ধীৰ গতিৰে) কেনেকৈ ঘূৰি থাকে। চেকেণ্ডৰ পাছত চেকেণ্ড টিক-টিক হৈ (সময় গৈ) থাকে। ড্ৰামা অনুসৰিয়ে গোটেই ভূমিকা পালন কৰি থকা হৈছে। এক চেকেণ্ড পাৰ হ'ল আৰু শেষ। ৰীল (টাকুৰী) ৰোল হৈ (পেচ থাই গৈ) থাকে। বহুত লাহে-লাহে ঘূৰি থাকে। এইখন হৈছে বেহদৰ (অসীমৰ) ড্ৰামা। বৃদ্ধ আদি যি আছে তেওঁলোকৰ বুদ্ধিত এই কথাবোৰ ধাৰণ হ'ব নোৱাৰে। স্তানো ধাৰণ হ'ব নোৱাৰে। যোগো নাই তথাপিও সন্তানতো হয়। অৱশ্যে হয়, সেৱা কৰাসকলৰ পদ উদ্ধ। বাকীসকলৰ পদ কম হ'ব। এইটো ভালকৈ খেয়ালত (চিন্তনত) ৰাখিবা। এইখন বেহদৰ ড্ৰামা, চক্ৰ ঘূৰি থাকে। যেনেকৈ ৰেকৰ্ড ঘূৰি থাকে নহয় জানো। আমাৰ আত্মাতো এনেকৈ ৰেকৰ্ড ভৰি আছে। সূক্ষ্ম আত্মাত ইমান ভূমিকা ভৰি আছে, ইয়াকে প্ৰকৃতি বুলি কোৱা হয়। দেখিবলৈতো একোৱে পোৱা নাযায়। এয়া বোধ শক্তিৰ কথা। মোটা (ভোদা) বুদ্ধিৰ সকলে বুজিব নোৱাৰে। ইয়াত মই যি কৈ গৈ থাকোঁ, সময় অতিবাহিত হৈ গৈ থাকে আকৌ 5 হাজাৰ বছৰৰ পাছত ৰিপিট (পুনৰাবৃত্তি) হ'ব। এনেকুৱা বোধ শক্তি কাৰোৱে নাই। যিসকল মহাৰথী হ'ব তেওঁলোকে বাৰে বাৰে এই কথাবোৰৰ প্ৰতি ধ্যান দি বুজাই থাকিব সেইবাবে বাবাই কয় - পোন-প্ৰথমে গাঠি বান্ধা (প্ৰতিজ্ঞা কৰা) - পিতাৰ স্মৃতিত থকাৰ। পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা। আত্মা এতিয়া ঘৰলৈ যাব লাগিব। দেহৰ সকলো সম্বন্ধ এৰি দিব লাগে। যিমান সম্ভৱ পিতাক স্মৰণ কৰি থকা। এইটো পুৰুষাৰ্থ হৈছে গুপ্ত। বাবাই ৰায় দিয়ে, পৰিচয়ো পিতাৰে দিয়া। স্মৃতিত কমকৈ থাকে সেয়েহে

পৰিচয়্যো কমকৈ দিয়ে। প্ৰথমেতো পিতাৰ পৰিচয় বুদ্ধিত ধাৰণ হ'ব লাগে। কোৱা, এতিয়া লিখা যে যথাযথ তেওঁ আমাৰ পিতা হয়। দেহ সহিত সকলো এৰি এজন পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। স্মৃতিৰ দ্বাৰাই তোমালোক তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হ'বগৈ। মুক্তিধাম, জীৱনমুক্তিধামতো দুখ-যন্ত্ৰণা নাথাকেই। দিনে-প্ৰতিদিনে ভাল ভাল কথা বুজোৱা হয়। পৰস্পৰ এই কথাবোৰেই চৰ্চা কৰিব। যোগ্যও হ'ব লাগে নহয় জানো। ব্ৰাহ্মণ হৈ যদি পিতাৰ আত্মিক সেৱা নকৰা তেন্তে কি কামৰ। পঢ়া পাঠ ভালকৈ ধাৰণ কৰা উচিত নহয় জানো। বাবাই জানে বহুত আছে যাৰ এটা আখৰো ধাৰণ নহয়। যথার্থ ৰীতিৰে পিতাক স্মৰণ নকৰে। ৰজা-ৰাণীৰ পদ পাবলৈ পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। যিসকলে পৰিশ্ৰম কৰিব তেওঁলোকেই উচ্চ পদ পাব। পৰিশ্ৰম কৰিলেহে ৰাজত্ব কৰিব পাৰিব। নাস্তাৰ ৱান (এক নম্বৰ) জনেহে স্ক'লাৰশ্বীপ (বৃত্তি) পায়। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণে স্ক'লাৰশ্বীপ লৈছে। তাৰ পাছত ক্ৰমানুসৰি হয়। বহুত ডাঙৰ পৰীক্ষা নহয় জানো। স্ক'লাৰশ্বীপৰহে মালা তৈয়াৰ কৰি থোৱা আছে। ৪ (আঠ) ৰত্ন আছে নহয়। প্ৰথমে ৪ (আঠ), তাৰ পাছত ১০০, তাৰ পাছত ১৬ হাজাৰ। গতিকে মালাৰ গাঁথনিত আহিবলৈ কিমান পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। অন্তৰ্মুখী হোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিলে স্ক'লাৰশ্বীপ লোৱাৰ অধিকাৰী হৈ যাবগৈ। তোমালোক বহুত অন্তৰ্মুখী হৈ থাকিব লাগে। পিতাতো হৈছে কল্যাণকাৰী। গতিকে কল্যাণৰ বাবেই ৰায় দিয়ে। কল্যাণতো গোটেই সৃষ্টিৰে হ'ব। কিন্তু ক্ৰমানুসৰি হয়। তোমালোক ইয়ালৈ পিতাৰ ওচৰত পঢ়িবলৈ আহিছা। তোমালোকৰ ভিতৰতো সেইসকল ষ্টুডেণ্ট (বিদ্যার্থী) ভাল যিসকলে পঢ়াৰ প্ৰতি মনোযোগ দিয়ে। কোনোৱেতো একেবাৰে মনোযোগ নিদিয়। এনেকৈও বহুতে বুজি লয় যে ভাগ্যত যি আছে হ'ব। পঢ়াৰ কোনো লক্ষ্যই নাই। সেয়েহে সন্তানসকলে স্মৰণ কৰাৰ চাৰ্ট ৰাখিব লাগে। এতিয়া আমি ঘৰলৈ উভতি যাব লাগে। জ্ঞানতো ইয়াতে এৰি যাম। জ্ঞানৰ ভূমিকা সম্পূৰ্ণ হৈ যায়। আত্মা ইমান সূক্ষ্ম, তাত কিমান ভূমিকা নিহিত হৈ আছে, ৰাণ্ডাৰ (আচৰিত) নহয়নে। এই গোটেইখন অবিনাশী ড্ৰামা। এনেকৈও তোমালোক অন্তৰ্মুখী হৈ নিজৰ লগত কথা পাতি থাকিব। তেতিয়া তোমালোক বহুত আনন্দিত হ'ব। যে পিতা আহি এনেকুৱা কথা শুনা যি যে আত্মাৰ কেতিয়াও বিনাশ নহ'ব। ড্ৰামাত এজন এজন মনুষ্যৰ, এটা এটা বস্তুৰ ভূমিকা নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। ইয়াক অন্তৰ্হীন বুলিও কোৱা নহ'ব। অন্ততো পাইছে কিন্তু এইখন হৈছে অনাদি। কিমান বস্তু আছে। ইয়াক প্ৰকৃতি বুলি কোৱা হয়! ঈশ্বৰৰ প্ৰকৃতি বুলিও ক'ব নোৱাৰি! তেওঁ (বাবাই) কয় ইয়াত মোৰো ভূমিকা আছে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(১) যোগত বহুত মেহনত (পৰিশ্ৰম) কৰিবলগীয়া হয়, ট্ৰায়েল (পৰীক্ষা) কৰি চাব লাগে যে কৰ্ম কৰি থাকোঁতে কিমান সময় পিতাৰ স্মৃতি থাকে! স্মৃতিত থাকিলেহে কল্যাণ হয়, মিঠা প্ৰিয়তমক অতি মৰমেৰে স্মৰণ কৰিব লাগে, স্মৃতিত থকাৰ চাৰ্ট (খতিয়নৰ তালিকা) ৰাখিব লাগে।

(২) সূক্ষ্ম বুদ্ধিৰে এই ড্ৰামাৰ ৰহস্যক বুজিব লাগে। এইখন বহুত কল্যাণকাৰী ড্ৰামা, আমি যি কওঁ বা কৰোঁ সেয়া আকৌ ৫ হাজাৰ বছৰৰ পাছত ৰিপিট (পুনৰাবৃত্তি) হ'ব, এয়া যথার্থ ৰূপত বুজি আনন্দিত হৈ থাকিব লাগে।

বৰদান: পৰস্পৰ স্নেহৰ লেন-দেনৰ দ্বাৰা সকলোকে সহযোগী কৰি তোলাঁতা সফলতামূৰ্ত হোৱা
জ্ঞান দিয়া আৰু লোৱাৰ ষ্টেজ (পৰ্যায়) পাৰ কৰিলা, এতিয়া স্নেহৰ লেন-দেন কৰা। কোনোবা সন্মুখত আহিলে, সম্বন্ধত আহিলে তেতিয়া স্নেহ দিয়া আৰু লোৱা - ইয়াকে সকলোৰে স্নেহী বা ল'ভলী (প্ৰিয়) বুলি কোৱা হয়। জ্ঞান দান অজ্ঞানীসকলক কৰিব লাগে কিন্তু ব্ৰাহ্মণ পৰিয়ালত এই (স্নেহৰ) দানৰ মহাদানী হোৱা। সংকল্পতো কাৰোবাৰ প্ৰতি স্নেহৰ পৰিৱৰ্তে অন্য কোনো বিচাৰ যাতে উৎপত্তি নহয়। যেতিয়া সকলোৰে প্ৰতি স্নেহ জাগি উঠে তেতিয়া স্নেহৰ ৰেচপন্স (সঁহাৰি) হৈ পৰে সহযোগ আৰু সহযোগৰ ফলস্বৰূপে সফলতা প্ৰাপ্ত হয়।

স্লোগান: এক চেকেণ্ডত ব্যৰ্থ সংকল্পবোৰত ফুলষ্টপ (বিন্দু, যতি) লগাই দিয়া - এয়াই তীৱ পুৰুষাৰ্থ।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!